

ΙΕΡΟΣ

# ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ  
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Α΄.

ΣΜΥΡΝΗ 17 Δεκεμβρίου 1911

ΑΡΙΘ. 37



«Καὶ προσελθὼν αὐτῷ ὁ παιδάριος εἶπεν· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, εἰπέ ἵνα σὶ λίθοι σὺντα ἄρ-  
τοι γένωνται. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε· γέγραπται, οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος,  
ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ». (Ματθ. δ'. 4).

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Μυτιλήνης



«Καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ **ΙΗΣΟΥΣ**»

(Ματθ. α', 21).

«Καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ **ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ**»

(Ματθ. α', 23).

Κατὰ τὴν παροῦσαν πρὸ τῶν Γε-  
νεθλίων τοῦ Κυρίου Κυριακὴν ἀνα-  
γινώσκεται τὸ Εὐαγγέλιον τῆς κατὰ  
τὴν σάρκα ἀνθρωπίνης γεισελογίας  
τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Ἐμμανουήλ.

Ὅσον δὲ καὶ ἂν κατάλογον μόνον  
καὶ μακρὰν σειρὰν ὀνομάτων φαί-  
νονται ὅτι περιέχουσι τὰ ἀναγινω-  
σκόμενα ταῦτα ἐδάφια τοῦ α'. κεφα-  
λαίου τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγε-  
λίου, ὅμως μὲ σοβαρὰ αἰσθήματα  
καὶ μὲ πολλὴν προσοχὴν πρέπει ν'  
ἀναγινώσκονται. Ἡ γενεαλογία τῶν  
δύο ὀνομάτων «Ἰησοῦ καὶ Ἐμμα-  
νουήλ» εἶνέ τι ὑψηλὸν θέμα μελέ-  
της, διότι Ἰησοῦς καὶ Ἐμμανουήλ  
εἶνε τὰ δύο λατρευτὰ καὶ γλυκύτατα  
δι' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὀνόματα,  
τὰ ὁποῖα περιγράφουσι, τὸ μὲν ἐν,  
τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα, τὸ δὲ ἄλλο  
τὸ πρόσωπον καὶ τὴν φύσιν τοῦ ἔρ-  
χομένου νὰ γεννηθῆ καὶ ἐνανθρω-  
πήσῃ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἐκ  
Μαρίας τῆς Παρθένου ἐν Βηθλεὲμ  
τῆς Ἰουδαίας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἄγγελος εἶπεν εἰς τὸν Ἰωσήφ  
«καλέσεις αὐτὸν Ἰησοῦν, ὁ. ἔ. Σωτή-  
ρα» διότι τοῦτο ἔσται τὸ ἔργον καὶ  
τὸ ἀξίωμα τοῦ Κυρίου, νὰ σώσῃ τὸν  
λαὸν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς ἐνοχῆς τῆς  
ἁμαρτίας, νὰ σώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς

ἐξουσίας τοῦ Σατανᾶ καὶ νὰ δωρήσῃ  
εἰς αὐτοὺς τὸν ἀφθαρτον τῆς σωτηρί-  
ας καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ δόξης  
στέφανον. Πρόσχετος, Ἰωσήφ, λέγει  
ὁ Ἄγγελος, μὴ καλέσῃς αὐτὸν Κα-  
τακτητὴν, Ἀήτητον, Μεγαλοπρε-  
πῆ, Μέγαν ὅπως καλοῦνται οἱ ἄν-  
θρωποι κ.τ.λ., ἀλλὰ «Ἰησοῦν», ὁ. ἔ.  
Σωτήρα, «αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν  
αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν».

Καὶ ὁ θεόπνευστος Προφήτης ἀπὸ  
τοῦ σκότους καὶ τοῦ βάθους τῶν αἰ-  
ῶνων κράζει καὶ λέγει «καὶ καλέ-  
σουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ»,  
ὁ. ἔ. Θεὸς μεθ' ἡμῶν, ἦτοι Θεάν-  
θρωπον, Θεὸν δηλονότι φανερωθέν-  
τα ἐν σαρκί, διότι τὸ πρόσωπον τοῦ  
Κυρίου Ἰησοῦ εἶνε Θεανδρικόν, ὁ  
Ἰησοῦς εἶνε συνάμα τέλειος Θεός,  
ὅπως εἶνε καὶ τέλειος ἄνθρωπος.

Τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα εἶνε τὰ  
κατ' ἐξοχὴν πολύτιμα καὶ ἰδιαζόντως  
γλυκύτατα διὰ τοὺς πιστεύοντας ἡ-  
μᾶς, ὀνόματα λίαν ἐνθαρρυντικὰ διὰ  
τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους  
ἡμᾶς. Καὶ ὅσαι ψυχαὶ ἐπιθυμοῦσι  
σωτηρίαν, ὅσοι τεθλιμμένοι θέλουσι  
παρηγορίαν, ὅσοι κοπιῶντες ζητοῦ-  
σιν ἀνάπαυσιν, ὅσοι δοῦλοι διψῶ-  
σιν ἐλευθερίαν, ὅσοι ναυαγοὶ καὶ ἁ-  
μαρτωλοὶ θέλουσι Σωτήρα, καὶ ἰδι-

αζόντως τὸ μικρὸν ποιμνιον ἡμεῖς, εἰς οὓς ἠδύοκῃσεν ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ τὴν βασιλείαν, τὴν βασιλείαν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τὸ Γένος ἡμῶν, τὸ ὁποῖον «ἐπ' ἐλπίδι τῆς γενομένης πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν Ἐπαγγελίας, εἰς ἣν ἐν ἐκτενεῖα νύκτα καὶ ἡμέραν λατρεῖον ἐλπίζει καταντῆσαι» (Πραξ. 26,7), καὶ προσδοκᾷ λύτρωσιν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ παλιγγενεσίαν καὶ ζωὴν, ἃς πλησιάσωμεν πρὸς τὸν ἐρχόμενον μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ γεννηθῆ ἐν Βηθλεὲμ Ἰησοῦν τὸν Ἐμμανουήλ, τὸν κατὰ πάντα ὅμοιον ἡμῖν εὐρεθέντα, καὶ θὰ εὐρωμεν γαλήνην συνειδήσεως καὶ ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς καὶ σωτηρίαν καὶ βασιλείαν καὶ ζωὴν.

Ἡ γενεαλογία τῶν δύο τούτων ὀνομάτων τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαυὶδ, τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ σπέρματος δηλ. τῆς ἐπαγγελίας, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐνευλογήθησαν πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, εἶνε τό μέγα ἀντικείμενον, περὶ ὃ ἐνδιατρίβει ὁ Ματθαῖος, τοῦτο εἶνε δὲ καὶ τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας ἡμῶν μυστήριον, κατὰ τὸ ὁποῖον Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ, καὶ καλεῖται τὸ παιδίον τοῦτο «μεγάλῃς βουλῆς Ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Δεκαεξὲς ἐν ὄλῳ ἐδάφια πραγματεύονται τὴν γενεαλογίαν ταύτην τοῦ

«Ἐμμανουήλ Ἰησοῦ», ἥτις ἀρχεταὶ ἀπὸ τοῦ Ἀβραάμ μέχρι τοῦ Δαυὶδ, ἀπὸ τοῦ Δαυὶδ μέχρι τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος, καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τὰ δεκαεξὲς ταῦτα ἐδάφια ζητοῦσι ν' ἀποδείξωσι τοῦτο, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ἐμμανουήλ ἦτο υἱὸς τοῦ Δαυὶδ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ὑποσχεθεὶς εἰς τὸν Ἀβραάμ ὅτι «ἐν τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἤθελον εὐλογηθῆ πᾶσαι αἱ φυλαί», ἐτήρησε τὸν λόγον του, ὅτι ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ ἐτηρήθη διὰ μέσου τόσον μακρῶν αἰῶνων.

Ἡ παράθεσις τόσον μακρᾶς γενεολογικῆς σειρᾶς ἀπὸ Ἀβραάμ μέχρι τοῦ Ἰωσήφ τοῦτο σημαίνει σημαίνει δηλονότι ὅτι ὁ Θεὸς εἰς τὰς συνθήκας του εἶνε πιστὸς καὶ ἀληθινός, καὶ ἐκτελεῖ ὅ,τι εἶπεν. «Ἐκεῖνος πιστὸς μένει· ἀρνήσασθαι ἐαυτὸν οὐ δύναται» (Β'. Τιμόθ. 2, 13).

Αἱ γενεαὶ ἤρχοντο καὶ παρήρχοντο. Ἀπὸ Ἀβραάμ ἕως Δαυὶδ γενεαὶ δεκατέσσαρες· ἀπὸ Δαυὶδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος γενεαὶ δεκατέσσαρες· ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ γενεαὶ δεκατέσσαρες, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής. Τὰ πολιτεύματα διεδέχοντο ἄλληλα, τὰς δόξας καὶ τὰ παρελθόντα μεγαλεῖα τῆς πλέον ἐνδόξου Βασιλείας τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ τὸν Δαυὶδ καὶ τὸν Σολομῶντα διεδέχοντο σκληρὰ καὶ ἐπονείδιστος αἰχμαλωσία, ἡ μετοικεσία τῆς Βαβυλῶνος· τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Βαβυλωνίων διεδέχθη ἡ

δεσποτεία τῶν Περσῶν, ταύτην ἡ κυριαρχία τῶν Ἑλλήνων διὰ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, καὶ τὴν ἑλληνικὴν κυριαρχίαν ἢ κοσμοκρατορίαν τῆς Ρώμης, ὑπὸ τὴν σιδηρᾶν πτέρναν τῆς ὁποίας ἐστέναζον τότε οἱ Ἰσραηλίται.

Πλὴν ἀλλ' ὅμως ὅσον καὶ ἂν ἐν ταῖς λαμπραῖς ἐθνικαῖς των ἡμέραις καὶ ἐν ταῖς ζοφεραῖς ὥραις τῆς δουλείας των, οἱ Ἰουδαῖοι ὑπῆρξαν σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι ψυχικῶς καὶ ἀδιόρθωτοι, ὅσον καὶ ἂν οὐδόλως ὠφελήθησαν πρὸς ἀρετὴν καὶ ἐκ τῶν ἐθνικῶν εὐτυχιῶν καὶ ἐκ τῶν ἐθνικῶν συμφορῶν των οἱ Ἰουδαῖοι, ὅμως ἐν πρᾶγμα ἐτήρησαν ζηλοτύπως, ἐπίστευον ἀκραδάντως εἰς τὰς περὶ Μεσσίου ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπίστευον ὅτι θὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῶν ὁ Σωτὴρ, διότι ὁ Θεὸς φυλάττει πάντοτε τὸν λόγον του «ὅτι ἐν τῷ σπέρματι τοῦ Ἀβραάμ ἐνευλογηθήσονται πάντα τὰ ἔθνη».

Ἴσως καὶ ἐξ αὐτῶν εὐρίσκοντό τινες, οὔτινες βλέποντες τὰς βαρείας τῆς φυλῆς των καταδρομὰς καὶ τὰς ταπεινώσεις ἐπὶ τόσον μακροὺς ἐνιαυτοὺς καὶ αἰῶνας καὶ χιλιετηρίδας, ἀπέκαμαν πλέον νὰ πιστεύωσιν εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ Θεοῦ. Πλὴν οἱ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀναφαινόμενοι ἐν τῷ Ἰσραὴλ Προφῆται τοὺς προέτρεπον νὰ πιστεύωσιν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε πιστός, καὶ ἐκπληροῖ ὅ,τι ὑπεσχέθη ἀπαξ.

Ἀκριβῶς δὲ ἡ μακρὰ αὕτη γενεαλογικὴ κλίμαξ τοῦτο θέλει ν' ἀποδείξῃ· θέλει ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἐπαγ-

γελία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ, τὸν Γενάρχη των, ἐξεπληρώθη, ὅτι ὅ,τι εἶπεν ὁ Κύριος διὰ τοῦ Προφήτου «ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὁ. ἔ. μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», ἰδοὺ ἐκπεπλήρωκεν αὐτό· ὁ προορισθεὶς, ὁ προαπαγγελθεὶς, ὁ προμηνυθεὶς, ὁ Μεσσίας ἦλθε!

Τοῦτο εἶνε τὸ μέγιστον τῶν μαθημάτων, τὸ ὁποῖον ἡ γενεαλογία αὕτη μᾶς διδάσκει· πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα τὸ μάθημα τοῦτο καὶ νὰ παρηγορώμεθα, ἐνθυμούμενοι ὅτι ὁ οὐράνιος ἡμῶν πατὴρ φυλάττει τὸν λόγον του. Καὶ ὡς οἱ Ἰουδαῖοι ἔζων μὲ ἐπαγγελίας, ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας· διήλθον διὰ πολλῶν δοκιμασιῶν, παρέμειναν ἐν Αἰγύπτῳ δοῦλοι, ἔλαβον κατόπιν τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἀνέβησαν εἶτα ὡς ἔθνος τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης των ἐπὶ Δαυὶδ καὶ Σολομῶντος· μεθ' ὃ ὠδηγήθησαν αἰχμάλωτοι εἰς τὴν Βαβυλώνα, ὅπου μάλιστα τόσον ἦτο τὸ ἐθνικὸν πένθος καὶ ἡ θλίψις των, ὥστε ὅτε τοὺς ἐβίαζον οἱ ἀπαγαγόντες αὐτοὺς νὰ ψάλλωσιν ὡς δοῦλοι, ἔλεγον οἱ φιλοπάτριδες ἐκείνοι Ἰουδαῖοι «πῶς ἄσωμεν τὴν φῶδὴν Κυρίου ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας;» ἐπανῆλθον εἶτα ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ ἐδούλευσαν ἀλληλοδιαδόχως εἰς πολλοὺς κυρίους· πλὴν πάντοτε ἐλπίζοντες εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν λύτρωσιν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, εἶδον ἐπὶ τέλος τὰς ἐλπίδας των νὰ πραγματοποιῶνται,

τὰς προσδοκίας των νὰ ἐκπληρῶνται, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Σωτῆρα, τὸν Ἐλευθερωτῆν, τὸν ἐν σαρκὶ φανερωθέντα Θεόν, τὸν Ἐμμανουήλ νὰ γεννᾶται ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ ὀρθόδοξον Γένος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν πλεόν ἐνδοξον ἱστορίαν μεταξὺ ὅλων τῶν λαῶν καὶ τῶν φυλῶν τῆς γῆς, ὅσον καὶ ἂν τὰ παρελθόντα μεγαλεῖά του διεδέχθησαν αἱ πλεόν χαλεπαὶ ἐθνικαὶ ταπεινώσεις καὶ ὑπέστη ὅσα οὐδεμία ἄλλη φυλὴ, ὅσον καὶ ἂν πολυάριθμοι γενεαὶ ἦλθον καὶ παρῆλθον, ὅσον καὶ ἂν τὰ περὶ αὐτὸ πολιτεύματα μετεβλήθησαν, ὅμως ἡ πε-

ποίησις ἐπὶ τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ οὐδέποτε τὸ ἐγκατέλειπεν, οὐδὲ πρέπει ποτὲ νὰ τὸ ἐγκαταλίπη. Ἰησοῦς, ὁ Ἐμμανουήλ, ὁ Μεσσίας ἐλεύσεται καὶ βασιλεύσει ἐφ' ἡμᾶς, φέρων τὴν χάριν εἰς τοὺς ἐνόχους, τὴν ἀμνηστειαν εἰς τοὺς καταδίκους, τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς δούλους, τὴν ζωὴν εἰς τοὺς νεκρούς, καὶ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν, ἀρκεῖ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ νὰ πιστεύη καὶ νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸν ἕνα τοῦτον τὸν σῶζοντα, Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα, τὸν Ἐμμανουήλ. Γένοιτο.

† Ο Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

## ΛΟΓΟΣ

### ΠΕΡΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 35 φυλλαδίου).

Ἄλλὰ καὶ ὁποῖαν τιμωρίαν ἐπιφυλάσσει διὰ τοὺς γονεῖς ἐκείνους, οἵτινες παραμελοῦσι τὸ καθήκον τῆς χριστιανικῆς ἀνατροφῆς ἢ κακῶς ἐκπληροῦσιν αὐτό; Ἐὰν ἀνοίξωμεν τὰς Ἀγ. Γραφὰς θὰ ἴδωμεν, ὅτι δι' οὐδὲν ἄλλο ἁμάρτημα τῶν γονέων ὀργίζεται τόσον ὁ Θεός, δι' οὐδὲν ἄλλο ἁμάρτημα τιμωρεῖ τόσον τοὺς γονεῖς, ὅσον διὰ τὴν παράλειψιν τοῦ καθήκοντος τῆς ἀνατροφῆς. Δὲν θέλω νὰ σᾶς περιγράψω, ἀδελφοί μου, τὴν φοβερὰν ἐκείνην κόλασιν, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ παραπέμψῃ τοὺς τοι-

οὺτους γονεῖς μετὰ θάνατον, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἀναφέρω μόνον τὴν τιμωρίαν, ἣν ἐπιφέρει ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆς. Ἐνθυμήθητε τοὺς λόγους, οὓς ἀνήγγειλε διὰ τοῦ προφήτου Σαμουὴλ εἰς τὸν ἀρχιερέα Ἡλεί, διότι δὲν ἐφρόντισε νὰ ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα αὐτοῦ· «ἐκδικῶ ἐγὼ ἐπὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ ἕως αἰῶνος ἐν ἀδικίαις υἱῶν αὐτοῦ... αἷς ἔγνω καὶ οὐκ ἐναυθέτει αὐτούς» (Βασ. Α'. 3, 13). Ὡ πόσον φοβεροὶ οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Κυρίου! Μὴ παραδράμωμεν αὐτούς, ἀδελφοί, ἀλλ' ἐπιστήσωμεν μικρὸν τὴν προ-



σοχὴν ἡμῶν. Τιμωρίαν ἀπειλεῖ ὁ Θεὸς καὶ τιμωρίαν αἰώνιον διὰ τὰς ἀμαρτίας τῶν τέκνων, τὸ δὲ φοβερώτερον, ὅτι ἡ τιμωρία δὲν περιορίζεται εἰς μόνα τὰ τέκνα, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς γονεῖς καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν ὁλόκληρον.

Ἐὰν δὲ σήμερον ἡ ἀπειλὴ αὕτη δὲν ἐπέρχεται ἀμέσως, ὡς συνέβη τότε εἰς τὸν Ἥλει, ἃς μὴ νομίση τις, ὅτι διαφεύγουσι τὴν τιμωρίαν οἱ τοιοῦτοι γονεῖς, καὶ ἔαν εἴπω, ὅτι ἡ τιμωρία, τὴν ὁποίαν ὑπομένουσι σήμερον εἶνε πολλῶ μείζων, ἃς μὴ φανῆ εἰς τινα παράδοξον. Διότι τί λυπηρότερον διὰ τοὺς γονεῖς νὰ ἔχωσι κακοανατεθραμμένα τέκνα; Ποσάκις γονεῖς τοιοῦτων τέκνων δὲν προὔτιμησαν τὸν θάνατον τῆς ζωῆς, ἵνα μὴ βλέπωσι τὴν ἀθλιότητα καὶ κακοδαιμονίαν τῶν τέκνων των; Οὐδὲν ἄλλο, ἀγαπητοί, ἐγγίζει τόσον τὰς καρδίας τῶν γονέων, οὐδὲν ἄλλο πληγώνει αὐτὰς τόσον καιρίως, ὅσον ἡ φαυλότης καὶ ἡ διαφθορὰ τῶν τέκνων. Μόνοι οἱ γονεῖς γνωρίζουσι τί αἰσθάνονται, ὅταν βλέπωσι τὰ τέκνα αὐτῶν μακρὰν τὸ Θεοῦ κλυδωνιζόμενα ἐν τῷ πελάγει τῆς ἀμαρτίας, κυλιόμενα εἰς τὸν βόρβορον τῆς μέθης καὶ ἀσωτείας, τῆς ἀδικίας καὶ πλεονεξίας, τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς φιλαυτίας. Μόνοι οἱ γονεῖς γνωρίζουσι τί αἰσθάνεται ἡ καρδία αὐτῶν, ὅταν βλέπωσι τὰ ἴδια τέκνα συρόμενα ἀπὸ τῶν δικαστηρίων εἰς τὰ φυλακὰς, ἀπὸ τῶν φυλακῶν εἰς τὰ δεσμὰ καὶ ἀπὸ τῶν δεσμῶν εἰς τὴν

λαιμητόμον. Καὶ ὡσεὶ μὴ ἤρουν ταῦτα, φέρουσι τὸ ὄνειδος καὶ τοὺς προπηλακισμοὺς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, διότι τοιοῦτων τέκνων ἐγένοντο γονεῖς. Ἐγέννησαν τέκνα καὶ διέθρεψαν αὐτὰ, ἠγωνίσθησαν νὰ προσπορίσωσιν εἰς αὐτὰ μεγάλην περιουσίαν, νὰ περιβάλωσιν αὐτὰ δι' ἀξιωμάτων, καὶ τί τὸ κέρδος; τί τὸ ὄφελος; Ἄντι νὰ βλέπωσιν αὐτὰ καὶ νὰ εὐφραίνωνται, πικρὰ πίνουσι καθ' ἐκάστην ποτήρια ἄντι νὰ εὕρωσι στηρίγματα καὶ προστάτην κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου αὐτῶν, εὐρίσκουσι διώκτην καὶ καταφρονητὴν. Ἄλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ἐπεκτείνωμαι περισσότερον; Ὅλοι γνωρίζομεν ἤδη, ὅτι δὲν εἶνε ἀδιάφορον διὰ τοὺς γονεῖς, ἔαν τὰ τέκνα εἶναι καλῶς ἢ κακῶς ἀνατεθραμμένα, ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι αὐτὸ τὸ συμφέρον τῶν γονέων ἀπαιτεῖ νὰ φροντίζωσιν ἐγκαίρως περὶ τῆς χριστιανικῆς τῶν τέκνων αὐτῶν ἀνατροφῆς. Καὶ δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῆ, ὅτι πολλοὶ γονεῖς πᾶσαν καταβάλλουσι φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν πρὸς χριστιανικὴν τῶν τέκνων αὐτῶν ἀνατροφήν. Ἄλλ' ἐπιτυχάνουσιν ἄρά γε πάντες τοῦ σκοποῦ; Δὲν διστάζω νὰ εἴπω ὄχι, καὶ τοῦτο διότι ἀγνοοῦσι τίνα εἶνε τὰ πρὸς τοῦτο κατάλληλα μέσα. Διὸ παρακαλῶ χαρίσατέ μοι μικρὸν ἔτι τὴν ἡμετέραν προσοχὴν, ὅπως ὑποδείξω αὐτὰ ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει τοῦ λόγου μου.

### Β'.

Τὸ ἔργον τῶν γονέων, ἀγαπητοί

ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἐν τῇ χριστιανικῇ τῶν τέκνων ἀνατροφῇ ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὸ ἔργον τῶν γεωργῶν. Ὅν τρόπον οὗτοι ὅταν φρυνεύσῃσι νέον τι δένδρον δὲν φρουνοῦσιν, οἱ ἔληξαν οἱ κόποι αὐτῶν, ἅμα ὡς τοῦτο ἀναδώσῃ βλαστούς, οὐδὲ ἀναμέγουσιν εἰσέτι νὰ τρυγήσῃσιν ἐξ αὐτοῦ καρπούς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς πολλῶ πλείους ὑποβάλλονται μόχθους· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οἱ γονεῖς, ὅταν ἀποκτήσωσι τέκνον ὀφείλουσιν νὰ προνοήσωσι περὶ αὐτοῦ, τοῦτο μὲν διδάσκοντες αὐτὸ διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματός καὶ προάγοντες αὐτὸ εἰς τὴν νέαν ἐν Χριστῷ ζωὴν, τοῦτο δὲ περικόπτοντες δι' ἀγρύπνου ἐπιτηρήσεως τῶν τε λόγων καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ πᾶσαν πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ῥοπήν, εἰς ἣν φύσει ὁ ἄνθρωπος φέρεται, ὅπως ὁ γεωργὸς σάπτων καὶ ἀρδεύων περὶ τὸ δένδρον τὴν γῆν στηρίζει μὲν τοὺς τρυφεροὺς αὐτοῦ βλαστοὺς κατὰ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων καὶ θυελλῶν, αἵτινες ἀπειλοῦσιν ἐκάστοτε πρόρριζον ν' ἀνασπλάσωσιν αὐτό, περικόπτει δὲ τοὺς νόθους καὶ περιττούς. Ἀλλὰ καθὼς ὁ γεωργὸς παρὰ πάντας τοὺς κόπους αὐτοῦ κινδυνεύει νὰ τρυγᾷ ἀκάνθας καὶ τριβόλους, ἐὰν μὴ ἐγκεντρίσῃ εἰς τοὺς βλαστοὺς τοῦ δένδρου, ἐν ὅσῳ ἔτι εἶναι τρυφεροί, εἶδος καλὸν, οὕτω καὶ οἱ γονεῖς κινδυνεύουσι τὸ πᾶν ν' ἀπολέσωσιν, ἂν μὴ ἐγκαίρως φροντίσωσιν ν' ἀναθρέψωσι τὰ τέκνα αὐτῶν χριστιανικῶς. Ἀπὸ τῆς πρώτης

λοιπὸν ἡλικίας τοῦ παιδὸς ὀφείλουσιν οἱ γονεῖς νὰ διδάσκωσιν αὐτὰ διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματος καὶ ν' ἀπαιτῶσι παρ' αὐτοῦ εὐπήθειαν καὶ ὑπακοήν, διότι αὕτη θ' ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν ἐφ' ἧς θὰ ὑψώσωσιν ἅπαν τὸ οἰκοδόμημα τῆς χριστιανικῆς ἀνατροφῆς. Τὴν σημασίαν ταύτην τῆς ὑπακοῆς ἐν τῇ ἀνατροφῇ κατιδὼν ὁ μακάριος ἀπόστολος Παῦλος ἀντι παντὸς ἄλλου ὑπακοήν ἀπαιτεῖ παρὰ τῶν τέκνων λέγων «τὰ τέκνα ὑπακούεται τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἐν Κυρίῳ» (Ἐφ. 6, 1), διότι ἄλλως οἱ γονεῖς θὰ ὀμιλῶσιν εἰς ὧτα μὴ ἀκουόντων. Ὁμοῦ δὲ μετὰ τῆς ὑπακοῆς, ἀνάγκη νὰ ἐνσπείρωσιν εἰς τὰς καρδίας τῶν τέκνων αὐτῶν τὴν ἀγάπην, τὸ γλυκύτατον τοῦτο χριστιανικὸν αἶσθημα, τὴν πηγὴν τὴν ἀέναον πάσης ἀρετῆς. Καὶ τὴν ἀγάπην ταύτην σὺν τῷ χόρῳ νὰ ἐπεκτείνωσιν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ μάλιστα εἰς τὸν Οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα, ἀνάγοντες βαθμηδὸν τὴν διάνοιαν τοῦ παιδὸς ἀπὸ τῶν ἐπιγείων εἰς τὰ ἐπουράνια, ἀπὸ τῶν προσκαιρῶν εἰς τὰ αἰώνια, λαμβάνοντες ἀφορμὴν καὶ ἄλλοθεν ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῶν ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ὧν τὴν σημασίαν χρέος ἔχουσιν οἱ γονεῖς νὰ ἐξηγῶσιν εἰς τὰ ἴδια τέκνα, διότι ἂν ἀπήτησε τοῦτο ὁ Θεὸς παρὰ τῶν Ἑβραίων, πολλῶ μᾶλλον ἀπαιτεῖ τοῦτο παρὰ τοῦ νέου τῆς χάριτος Ἰσραὴλ. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ὀφείλουσιν οἱ γονεῖς νὰ ὀμιλῶσι πρὸς τὰ τέκνα αὐ-

τῶν περὶ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐξ ὑπερβολικῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης ἐγένετο ἄνθρωπος, ὑπέμεινε μύρια ὅσα καὶ τελευταῖον προσέφευρεν ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θυσίαν ὑπὲρ ἡμῶν. Ἐκεῖνος ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος περιερχόμενος ἠὺλόγει τὰ μικρὰ παιδιά, εὐλόγει καὶ νῦν αὐτὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ θρόνου, χαρίζει εἰς αὐτὰ ὑγείαν καὶ πᾶν ἀγαθόν, ἐν μόνον ἀπαιτῶν παρ' αὐτῶν, τὴν πλήρωσιν τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ. Ἐκεῖνος θέλει, ὅπως τὰ παιδιά τιμῶσι τοὺς γονεῖς των καὶ ἀγαπῶσι πάντας καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐχθρούς των· ἐκεῖνος διατάσσει ν' ἀποφεύγωσι τὸ κακὸν καὶ νὰ πράττωσι πάντοτε τὸ ἀγαθόν. Καὶ πόσας ἄλλας τοιαύτας διδασκαλίας καὶ συμ-

βουλὰς δὲν δύνανται ν' ἀπευθύνωσιν πρὸς τὰ τέκνα οἱ γονεῖς; Οὐδεὶς δὲ πατήρ καὶ οὐδεμία μήτηρ δύναται νὰ προφασισθῇ, ὅτι ἀγνοεῖ τὰς στοιχειώδεις ταύτας διδασκαλίας τοῦ Χριστιανισμοῦ. "Ὅταν δ' ὁ παῖς φθάσῃ εἰς ἡλικίαν, ἀνάγκη ν' ἀποστείλωσιν αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον, ἐν ᾧ θὰ εὐρύνη τὸν κύκλον τῶν γνώσεων αὐτοῦ. Ἄλλ' ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχή, ὅπως μὴ καταστρέψῃ τὸ σχολεῖον τὸ ἔργον τῶν γονέων. Διὰ τοῦτο εἰς ἐκεῖνο τὸ σχολεῖον θὰ παραδώσωσι τὸ ἴδιον τέκνον οἱ γονεῖς, ἐν ᾧ θὰ διδαχθῇ ἀνόθευτον τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ ἔθιμα τῶν πατέρων ἡμῶν.

(Ἔπεται τὸ τέλος).



## ΠΕΡΙ ΧΡΗΣΕΩΣ ΠΛΟΥΤΟΥ

(F. B. Meyer)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 33 φυλλαδίου).

[Δὲν πρέπει νὰ φρονῆτε ὅτι ἀφιερωθέντες ἀπαξ τῷ Θεῷ εἰσθε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐγκαταλείψητε τὰ πάντα.

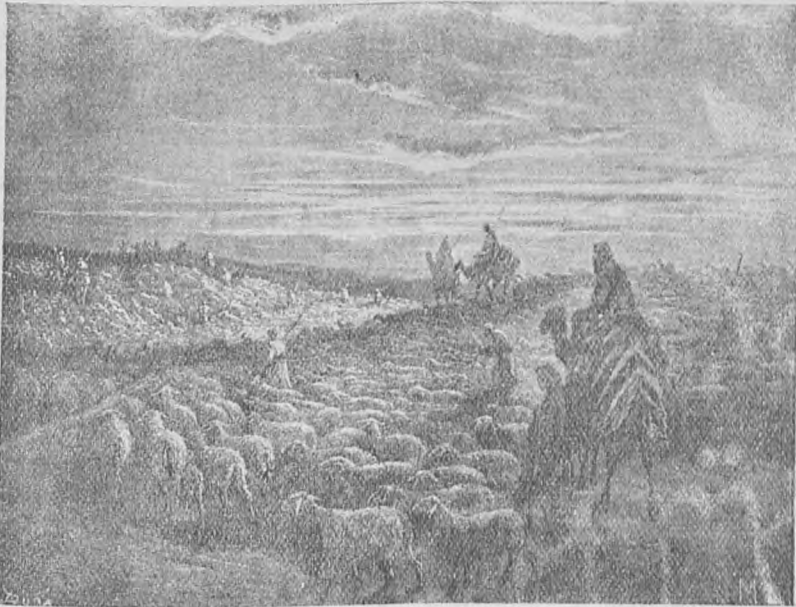
Ὅφειλομεν νὰ προνοῶμεν διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν οἰκείων ἡμῶν (α'. Τιμ. ε', 8) καὶ νὰ ζῶμεν ἐν τῇ περιβάλλοντι, ἐν ᾗ ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν ἡμᾶς καὶ ὅπου ἐπαγγέλλεται ἡμῖν πολυτίμος εὐλογίας (α'. Κορ. ζ', 20). Εἶνε δ' ἐπίσης δίκαιον νὰ σχηματίσωμεν κε-

φάλαιόν τι πρὸς ἐπαύξεισιν τῶν γενικῶν ἐσόδων καὶ νὰ θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα πρὸς παροχὴν ἐργασίας εἰς ἐργατικὰς χεῖρας. Τὸ κεφάλαιον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶνε ἐξίσου ἀγαθὸν ὡς τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ καὶ δωρήματα τοῦ Θεοῦ καὶ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ δι' Αὐτόν. Ὅταν κεφαλαιούχος τις χρησιμοποιοῖ τὰ κεφάλαιά του πρὸς παροχὴν ἐργασίας εἰς τοὺς ἔχοντας ἀ-



νάγκην, κρατῶν δι' ἑαυτὸν μόνον τὴν νόμιμον ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας καὶ τῶν κόπων, οὐς κατέβαλε καὶ τοῦ χρόνου, ὃν διέθεσε καὶ τῆς ἰκα-

νότητος, ἣν ἐπεδείξατο καὶ διαμοιραζόμενος μετὰ τῶν ἐργατῶν του τὸ περίσσευμα, τότε ἀναντιρρήτως ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔπραξε τὸ ἀγαθὸν



Ἦρκεσε νὰ ἠχῆσῃ μία φωνὴ εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἀβραάμ καὶ ἰδοὺ οὗτος ἐξέρχεται ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, καταλείπει τὸ τόσον ἀγαπητὸν πατριὸν ἔδαφος, πρὸς τὸ ἕποισιν συνέδεστο διὰ τοσοῦτων γλυκυτάτων ἀναμνήσεων, παραλαμβάνει τὴν ἀγαπητὴν αὐτοῦ σύζυγον καὶ τὸν ἀφωσιωμένον αὐτῷ ἀνεψιὸν Λὼτ μεθ' ὅλων τῶν δούλων, ποιμνίων, καμηλίων καὶ ὑποζυγίων αὐτοῦ καὶ εὐχαρίστως ὑπομένει τοὺς μόχθους καὶ τὰς κακουχίας τῆς μεταναστεύσεως, ἵνα μὴ ἀπειθῆσῃ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ. Ἀπέρχεται χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τί καθ' ἑδὸν θὰ συναντήσῃ, πρὸς τίνας θ' ἀντιπαλαίσῃ καὶ ποῦ θὰ ἐγκατασταθῇ. Καὶ ὁμῶς προχωρεῖ, διότι ἔχει ἀκράδαντον πίστιν καὶ πλήρη πεποίθησιν εἰς τὸν Θεόν, ὅτι θὰ ἐξαγάγῃ αὐτὸν εἰς ἀναψυχὴν, ὅτι θὰ ὁδηγήσῃ καὶ θὰ ἐγκαταστήσῃ αὐτὸν εἰς γῆν ῥέουσαν μέλι καὶ γάλα. «Πίστει καλούμενος Ἀβραάμ ὑπήκουσεν ἐξελθεῖν εἰς τὸν τόπον, ὃν ἔμελλε λαμβάνειν εἰς κληρονομίαν, καὶ ἐξῆλθε μὴ ἐπιστάμενος ποῦ ἔρχεται» (Ἐβρ. 11, 8). Πόσον εὐτυχεῖς ἠθέλομεν εἶσθαι, ἂν εἰς τὰς ἐκάστοτε προσκλήσεις τοῦ Θεοῦ γιγνομένους εἴτε ἀπ' εὐθείας δι' ἐσωτερικῆς ἐξεγέρσεως, εἴτε διὰ τῆς φωνῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἢ δι' ἄλλων μέσων, δι' ὧν ὁ Θεὸς ὁ θέλων πάντας σωθῆναι εὐδοκεῖ νὰ καλῇ ἐκάστοτε ἡμᾶς, δὲν ἐκωφεύομεν, ἀλλ' ἐδίδομεν τὴν προσήκουσαν σημασίαν καὶ ἀπεφασίζαμεν ν' ἀπαρνηθῶμεν τὴν ὁδὸν τῆς ματαιότητος καὶ τῆς λατρείας τῆς βίλης καὶ ἐτρεπόμεθα τὴν ὁδὸν τοῦ κατὰ Θεὸν βίου καὶ τῆς πνευματικῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

ἐν τῇ κόσμῳ τούτῃ θετικώτερον ἢ ὁ ἐγκαλιμπάνων τὰ ὑπάρχοντά του, ὁ διαμοιράζων αὐτὰ εἰς πάντας καὶ ὁ δίδων χρηματικὸν ποσὸν εἰς οἰανδῆποτε πτωχὴν οἰκογένειαν ἤθελε συναντήσῃ.

Ἐν τούτοις, καίτοι δὲν φρονῶ, ὅτι πᾶς πραγματικῶς τῷ Θεῷ ἀφιερωθεὶς Χριστιανὸς ὀφείλει τὰ πάντα νὰ ἐγκαταλείψῃ, ἐπιμένω ὅμως εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὅτι ὀφείλει καὶ ὑποχρεοῦται οὗτος νὰ θεωρῇ τὰ ἀγαθὰ του ὡς ἀνήκοντα τῷ Χριστῷ καὶ νὰ δαπανᾷ ἕκαστον λεπτὸν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ὁδηγίαν Του καὶ ἐν ἁρμονίᾳ πάντοτε μετὰ τῆς θελήσεώς Του.

**Εἴμεθα οἱ οἰκονόμοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.**

Τὴν ἰδέαν ταύτην αὐτὸς ὁ Κύριος ἀνέπτυξεν ἐν Ματθ. ιε', 14. Πόσον εὐχάριστον ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν ἠθέλομεν κατορθῶσαι πάντες νὰ θεωρῶμεν πᾶσαν ἡμῶν ἀξίαν—πᾶσαν ἱκανότητά τοῦ δημηγορεῖν ἢ τοῦ γράφειν ἢ τοῦ κερδίζειν χρήματα—ὡς δοθεῖσαν ἡμῖν ἵνα πράττωμεν τὸ ἀγαθόν, κατὰ τὴν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν ὁ διαχειριστὴς ἢ ἐπιμελητὴς θεωρεῖ τὰ ἀγαθὰ τοῦ Κυρίου του. Ἄς ἐνδιατριψόμεν ὀλίγον εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην.

Ἵποθέσατε ὅτι κατέχετε εὐρυτάτας ἰδιοκτησίας γαιῶν. Διάφοροι ἀνάγκαι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς νὰ ἀπέλθῃτε διὰ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ νὰ μείνητε ἐκεῖ ἐπ' ἀόριστον. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας καθιστάτε

ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων σας διαχειριστὴν καὶ οἰκονόμον, πρὸς ὃν τρέφετε ἀπερίοριστον ἐμπιστοσύνην. Λέγετε αὐτῷ, ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει, μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν εἰσοδημάτων, δύναται νὰ φυλάξῃ ἰδιαιτέρως πᾶν ὅ,τι ἤθελε νομίσει ἀναγκαῖον διὰ τὴν συντήρησιν τῆς οἰκογενείας του ὡς καὶ διὰ χρησίμους καὶ ὠφελίμους δαπάνας, τὸ δὲ ὑπόλοιπον νὰ μεταχειρισθῇ ἀποκλειστικῶς δι' ὑμᾶς, παρέχων βοηθήματα εἰς τινὰς γνωστούς, οὓς ἐπιθυμεῖτε νὰ βοηθήσητε εἰς τὰς ἀνάγκας των καὶ ἐνισχύων τὰς ἐπιχειρήσεις ἐκείνας, αἵτινες ἐνδιαφέρουσιν ὑμᾶς τὰ μέγιστα.

Μετὰ πάροδον ὀλίγου χρόνου μανθάνετε μετὰ λύπης καὶ ἐκπλήξεως, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἐνεπιστεύθητε, παρεδόθη ἀμέσως εἰς μεγάλην σπατάλην, δαπανῶν ὑπέρογκα ποσὰ διὰ κατοικίαν, συντήρησιν κ.τ.λ.π., συναναστρεφόμενος μετὰ τῶν προεστώτων τοῦ τόπου καὶ μὴ ἀκολουθῶν τὰς συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας ὑμῶν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρέχων καὶ ἐλεημοσύνας εἰς πτωχοὺς καὶ τούτους ἀναξίους ἐλέους καὶ ἐλαχίστας καὶ ἀσθειεστάτας βοηθείας εἰς ἔργα λίαν ὑμῖν προσφιλεῖ. Ἐν τῇ ἐπιψόγῃ ταύτῃ καὶ ἀξιοκατακρίτῃ διαγωγῇ δὲν διαδλέπετε κατάχρησιν ἀληθῆ τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ δὲν θὰ ἀναγκασθῆτε ἐπειγόντως νὰ ἀντικαταστήσητε τὸν ἄπιστον διαχειριστὴν καὶ οἰκονόμον; Καὶ ὅμως, εἶπατέ μοι, δὲν ὑπάρχουσι πολλοὶ ἐξ ἡμῶν οἱ

τινες ούτως ακριβῶς μεταχειριζόμεθα τὰ ἀγαθὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν; Δὲν μεταχειριζόμεθα τὸ μέγιστον μέρος δι' ἡμᾶς αὐτούς, ἀφίνοντες αὐτῷ τὸ ἐλάχιστον, οὐτινος μετὰ πάσης εὐχαριστήσεως δυνάμεθα νὰ στερηθῶμεν, καὶ μὴ πειθόμενοι νὰ δώσωμεν βοηθήματα ἀλλαχοῦ ἀλλ' ἢ μόνον ἐκεῖ, ὅπου νομίζομεν ὅτι δυνάμεθα διὰ τῆς πράξεως ταύτης νὰ συγκρατήσωμεν καὶ αὐξήσωμεν τὴν δόξαν καὶ τὴν φήμην ἡμῶν; Οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐμπνευσμένοι λόγοι τοῦ Ἀγγαίου (α', 4) καὶ τοῦ Μαλαχίου (γ', 8 καὶ 10) δὲν εἶνε ὅσον καὶ ἄλλοτε τόσον καὶ σήμερον θλιβερῶς ἀληθεῖς καὶ ἐν πόσαις τῶν ἡμετέρων οἰκιῶν καὶ Ἐκκλησιῶν δὲν πραγματοποιοῦνται;

Ἐποῖα ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν οὕτω πολιτευομένων καὶ βιούντων καὶ τῶν ἄλλων, οἵτινες ζῶσι τεταπεινωμένοι καὶ κεκρυμμένοι μεταξὺ ἡμῶν, ἀλλ' οἱ ὅποιοι εἶνε ἀληθεῖς ἐκατομμυριοῦχοι ἐξ ἀπόψεως πνευματικῆς καὶ Χριστιανικῆς! Μοὶ διηγήθησαν ὅτι ἄνθρωπός τις, οὐτινος τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα ἀνέρχεται εἰς 50 χιλιάδας φράγκων, δαπανᾷ τὰς πέντε χιλιάδας δι' ἑαυτὸν καὶ δίδει τὸ ὑπόλοιπον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ. Ἄλλος κατέχων 400,000 φράγκων, κρατεῖ 6500 περίπου ὡς πρόχειρον μέσον συντηρήσεως καὶ καταλείπει τὰ λοιπὰ διὰ τὸν Κύριον. Διδασκάλισσα δὲ τις, ἥτις μετὰ κόπου κερδίζει 2500 φράγκων, ἐξοδεύει μόλις τὰ ἡμίση δι' ἑαυτὴν καὶ τὰ λοιπὰ διὰ τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου καὶ τέλος ἄλλος τις, κερδίζων 40,000

φράγκων ἐτησίως, ζῆ ἐξοδεύων ἐλάχιστον ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ καὶ τὸ ὑπόλοιπον δαπανᾷ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. — Φίλος μου τις, ὅστις κατώρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ περιουσίαν, ἐξακολουθεῖ ἤδη ἐργαζόμενος ἵνα ὅλα τὰ προϊόντα τῆς ἐργασίας του χρησιμοποιήσῃ διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπίσης πλείστοι ὅσοι μετὰ τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, λαθόντες παρ' Αὐτοῦ ἰδιαιτέρας ἱκανότητος λόγου ἢ γραφίδος, ἔθεσαν πάντα ταῦτα εἰς τὴν διάθεσιν καὶ ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου καὶ ἄλλοι διαφόρων ἄλλων χαρισμάτων ἀξιοθέντες δὲν ἔθαψαν αὐτὰ, ἀλλὰ ἐχρησιμοποίησαν διὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ. Τί ἄρα γε ἠθέλετε σκεφθῆναι περὶ ποιμένος τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἱεροκλήρυκος, ὅστις ἠθέλε παύσει κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην αὐτοῦ ἵνα ζήσῃ καὶ διατηρηθῆ; Εἶνε δὲ ἐπίσης φυσικὸν ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ ἄλλο τι παρὰ νὰ ἐργασθῆ διὰ τῶν χειρῶν του πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου νὰ πράξῃ τοῦτο ἄνευ ἀναβολῆς καὶ ἄνευ τινὸς δισταγμοῦ.

Ἐπολείπεται νὰ σημειώσω πράγματα καὶ σκέψεις τινὰς ἀπλουστάτας, αἵτινες ὅμως θὰ βοήθησωσιν ἡμᾶς, ἵνα ἐκτελέσωμεν καὶ πραγματοποιήσωμεν τὰ συμπεράσματα, εἰς ἃ ἔχομεν ἤδη καταλήξει.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια).

† Ὁ ΤΡΑΛΛΕΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

# „ΠΕΡΙΠΑΤΕΙΤΕ ΕΩΣ ΤΟ ΦΩΣ ΕΧΕΤΕ“

## ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Κατά πιστήν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ ὑπὸ Σίμωνος Δ. Κατακουζηνοῦ).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 36 φυλλαδίου).

### Β'.

Ὁ πατήρ τοῦ Ἰουλίου ἦτο πλούσιος, ἡγάπα τὸν μονογενῆ υἱὸν του, ἦτον υπερήφανος δι' αὐτὸν καὶ δὲν ἐφείδετο χρημάτων χάριν αὐτοῦ. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἰουλίου παρήρηχο οὕτως, ὅπως παρέρχεται ἡ ζωὴ τῶν πλουσίων νέων, ἦτοι ἐν ὀκνηρίᾳ, ἐν πολυτελείᾳ καὶ ἐν ἐκλελυμέναις διασκεδάσεσιν, αἷτινες πάντοτε ἦσαν καὶ θὰ εἶναι αἱ αὐταί, δηλαδή ὁ οἶνος, τὰ παίγνια καὶ αἱ διεφθαρμένα γυναῖκες.

Ἄλλ' αἱ διασκεδάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐπεδίδeto ὁ Ἰούλιος, ἀπῆλθον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον χρήματα, ταῦτα δὲ ἤρχισαν νὰ ἐλλείπωσιν ἀπὸ τὸν Ἰούλιον. Ἄπαξ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν πατέρα του πλείοτερα τῶν ὄσων οὗτος συνήθως τῷ ἔδιδεν. Ὁ πατήρ τῷ ἔδωκε μὲν, ἀλλὰ τὸν ἐπέπληξεν. Ὁ υἱός, αἰσθανόμενος τὸ σφάλμα του καὶ μὴ ἐπιθυμῶν ν' ἀνομολογήσῃ αὐτό, παρωργίσθη καὶ ἠὺθασὶασε πρὸς τὸν πατέρα του, ὡς πάντοτε παροργίζονται ὅσοι γνωρίζουσι μὲν τὸ σφάλμα των, ἀλλὰ δὲν θέλουσι νὰ τὸ ὁμολογήσωσιν.

Τὰ ἀπὸ τὸν πατέρα ληφθέντα χρήματα ταχέως ἐξωδεύθησαν. Πλὴν δὲ τούτου, συνέβη τότε νὰ περιέλθῃ ὁ Ἰούλιος εἰς ὀῆξιν μετὰ τινος μεθύσου συντρόφου του καὶ νὰ φονεύσῃ τὸν ἀνδρωπον. Ὁ ἄρχων τῆς πόλεως, μαθὼν τοῦτο, ἠθέλησε νὰ προσωποκρατήσῃ τὸν Ἰούλιον, ἀλλὰ, τῇ μεσολαβήσει τοῦ πατρὸς του, ἀφέθη ἐλεύθερος. Ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὸν Ἰούλιον, ἔνεκα τῶν ἐν παραλυσίᾳ εὐρισκομένων ὑποθέσεών του, τῷ ἐχρειάσθησαν ἀκόμη περισσότερα χρήματα. Ἐδανείσθη αὐτὰ παρὰ τινος συντρόφου μετὰ τῆς ὑποσχέσεως νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ συντόμως. Ἐπιπροσθέτως δὲ ἡ ἐρωμένη του ἐζήτηε ἀπὸ αὐτόν, ἵνα τῇ ἀγοράσῃ ὡς δῶρον ἐν ὄραϊον μαργαρόδετον περιδέραιον. Οὗτος ἐγνωρίζεν, ὅτι, ἂν δὲν ἐκτέλεσῃ τὴν παρὰ κλησίν της, αὐτὴ θέλει τὸν ἐγκαταλίπει καὶ θὰ συνδεθῇ μετὰ τινος πλουσίου, ὅστις ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐπεζήτηε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν Ἰούλιον. Ὁ Ἰούλιος προσῆλθε πρὸς τὴν μητέρα του καὶ τῇ εἶπεν, ὅτι εἶχε μεγάλην ἀνάγκην

χρημάτων, ἂν δὲ δὲν εὖρη ὅσα τῷ  
χρειάζονται, θὰ αὐτοκτονήσῃ.

Εὐρισκόμενος ἐν τοιαύτῃ θλιβερᾷ  
καταστάσει, δὲν κατηγορεῖ ἑαυτόν,  
ἀλλὰ τὸν πατέρα. Οὗτος ἔλεγε τὰ ἑ-  
ξῆς: Ὁ πατὴρ μὲ συνήθισεν εἰς πο-  
λυτελῆ ζωὴν, κατόπιν δὲ ἤρχισε λυ-  
πούμενος τὰ χρήματα, ἅτινα μοι ἔ-  
διδεν. Ἄν μοι ἔδιδε κατὰ πρῶτον,  
ἄνευ ἐπιπλήξεων, ὅσα μοι ἔδιδε κα-  
τόπιν, θὰ ἐκανόνιζον τὰ τῆς ζωῆς  
μου οὕτως, ὥστε δὲν θὰ εἶχον τώρα  
ἀνάγκας. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν μοι ἔδι-  
δεν ἀρκετά, ἠναγκαζόμην ν' ἀποτεί-  
νωμαι πρὸς τοὺς τοκογλύφους καὶ  
οὗτοι μοῦ ἀπερρόφον τὸ πᾶν. Ἐ-  
πομένως δὲ διὰ τὸν ἰδιαιτέρον μου  
βίον, τὸν ἀρμόζοντα εἰς πλούσιον  
νέον, τίποτε δὲν μοῦ ἀπέμεινεν. Ἐν-  
τρέπομαι τοὺς συντρόφους μου, ἀλλ'  
ὁ πατὴρ δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ ὅλα  
αὐτά. Ἐλησμόνησεν ὅτι ἐπίσης ἦτο  
νέος. Μ' ἔφερεν ἕως τὴν θλιβερὰν  
αὐτὴν κατάστασιν. Τώρα, ἂν δὲν  
μοῦ δώσῃ ὅ,τι ζητῶ, θὰ φονευθῶ.

Ἡ μήτηρ, ἣτις ὑπερηγάπα τὸν  
υἱόν, μετέβη πρὸς τὸν πατέρα. Ὁ  
πατὴρ ἔκραξε τὸν υἱὸν καὶ ἤρχισε νὰ  
ἐπιπλήττῃ αὐτόν τε καὶ τὴν μητέρα.  
Ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱὸς ἀπήντησεν αὐ-  
θαδῶς πρὸς τὸν πατέρα, ὁ τελευταῖ-  
ος οὗτος τὸν ἔδειρεν. Ὁ υἱὸς ἔλαβεν  
ἐκ τῶν χειρῶν τὸν πατέρα, οὗτος δέ,  
κράξας τοὺς δούλους, διέταξεν αὐ-  
τοὺς νὰ δέσωσι τὸν υἱὸν καὶ νὰ τὸν  
κλείσωσιν εἰς ἰδιαιτέρον μέρος.

Μείνας μόνος, ὁ Ἰούλιος ἐβλα-  
σφήμει τὸν τε πατέρα καὶ τὴν ζωὴν  
του.

Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἦ τοῦ πατρὸς  
τῷ παρίστατο ὡς ἡ μόνη διέξοδος ἐκ  
τῆς καταστάσεως, ἐν ἣ διατέλει.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ἰουλίου ὑπέφερε  
πλειότερον αὐτοῦ. Αὕτη δὲν ἐξήταζε  
τίς ἔπταιεν εἰς ὅλην τὴν δυσάρεστον  
ταύτην ὑπόθεσιν. Ἐθλίβετο καὶ ἐ-  
λυπεῖτο τὸ ἀγαπητόν της τέκνον.  
Μετέβη πρὸς τὸν σύζυγον νὰ ἐξαι-  
τήσῃ τὴν συγγνώμην του. Ὁ σύζυ-  
γος ὄχι μόνον δὲν τὴν ἤκουσεν,  
ἀλλ' ἤρχισε νὰ τὴν κατηγορῇ ὅτι  
διηγκόλυνε τὰς ἀσωτείας τοῦ υἱοῦ.  
Ἐκείνη ἐμέμφετο αὐτόν. Τὰ πράγ-  
ματα τόσον ἐξετραχύνθησαν, ὥστε ὁ  
σύζυγος, μὴ συγκρατούμενος, ἔδειρε  
τὴν γυναῖκά του. Ἄλλ' ἡ μήτηρ ὡς  
μηδὲν ἐθεώρει τὴν κακοποίησιν  
ταύτην, ἔλθοῦσα δὲ παρὰ τῷ υἱῷ,  
τὸν προέτρπευεν, ἵνα ζητήσῃ συγγνώ-  
μην παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ ὑποταχθῇ  
εἰς αὐτόν. Ἀντὶ δὲ τούτου ὑπέσχε-  
το εἰς τὸν υἱόν, κρυφίως ἀπὸ τὸν  
πατέρα, νὰ τῷ δώσῃ τὰ χρήματα, τὰ  
ὅποια τῷ ἐχρειάζοντο. Ὁ υἱὸς συγ-  
κατετέθη. Τότε δὲ ἡ μήτηρ μετέβη  
ἐκ νέου πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὸν  
παρεκάλεσεν, ἵνα συγχωρήσῃ τὸν  
υἱόν. Ὁ πατὴρ ἐπὶ πολὺ ἐπέπληττε  
τόν τε υἱὸν καὶ τὴν σύζυγόν του.  
Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ συγχωρή-  
σῃ τὸν υἱόν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ  
ἐγκαταλίπῃ τὴν ἐκλελυμένην ζωὴν  
καὶ συζευχθῇ τὴν θυγατέρα πλου-  
σίου ἐμπόρου, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ  
ἐπεθύμει νὰ δώσῃ εἰς γάμον εἰς αὐ-  
τόν.

— Θὰ λάβῃ ἀπὸ ἐμὲ χρήματα



καὶ τὴν προῖκα τῆς συζύγου του, — εἶπεν ὁ πατήρ. — Τότε ἄς ἀρχίσῃ τακτικὴν ζωὴν. Ἐὰν ὑποσχέθῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν θέλησίν μου, θὰ τὸν συγχωρήσω. Τώρα ὅμως δὲν θὰ τῷ δώσω τίποτε καὶ εἰς πρώτην παρεκτροπὴν του θὰ τὸν παραδώσω εἰς τὴν ἀρχὴν.

Ὁ Ἰούλιος τὰ πάντα ὑπεσχέθη καὶ ἀφῆθη ἐλεύθερος. Ἐπεσχέθη νὰ νυμφευθῇ καὶ ἐγκαταλίπῃ τὴν ὀλεθρίαν αὐτοῦ ζωὴν. Ἄλλ' αὐταὶ ἦσαν ἀπλᾶ ὑποσχέσεις, οὐδόλως δὲ προετίθετο νὰ τὰς ἐκτελέσῃ.

Ἡ δὲ ζωὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ κατέστη πράγματι ἀφόρητος! Ὁ πατήρ δὲν ὠμίλει μετ' αὐτοῦ καὶ ἤριξε μετὰ τῆς μητρὸς, χάριν αὐτοῦ, ἢ δὲ μήτηρ ἔκλαιε.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἢ μῆτηρ τὸν ἔκραξεν εἰς τὰ ἰδιαίτερα τῆς δωμάτια καὶ κρυφίως τῷ παρέδωκε πολύτιμον λίθον, τὸν ὁποῖον ἀφῆρσεν ἀπὸ τὸν σύζυγον.

— Πῆγαινε καὶ πώλησέ τον, ὄχι ἐδῶ, ἀλλ' εἰς ἄλλην πόλιν καὶ κάμε ὅ,τι πρέπει καὶ ὅ,τι ἔχεις ἀνάγκην. Ἐγὼ θὰ ἠμπορέσω νὰ κρύψω τὴν κλοπὴν αὐτὴν, ὅσω εἶναι δυνατόν. Ἐὰν ὅμως ἀνακαλυφθῇ, θὰ εἴπω τὸ πταῖσμα εἰς κἀνένα δοῦλον.

Οἱ λόγοι οὗτοι τῆς μητρὸς συνκίνησαν τὴν καρδίαν τοῦ Ἰουλίου. Κατελήφθη ὑπὸ τρόμου δι' ὅ,τι αὐτὴ ἔκαμε, χωρὶς δὲ νὰ λάβῃ τὸν πολύτιμον λίθον, ἀπῆλθε μακρὰν τῆς οἰκίας.

(Ἔπεται ἢ συνέχεια).



## ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

**Κοινὸν Ἰ. Ε. Χρυσάκη (Ἀθήνας).**  
Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς. — **Ἐλλόγ. κ. Ἰωάννην Δ. Τάσσην (Ἀθήνας).** Συνδρομητὴν ἐνεγράψαμεν. Φυλλάδια ἀπεστείλαμεν ταχυδρομικῶς. — **Κοινὸν Ἀναστάσιον Δαλιάνογλου (Ἀλπουλοῦ).** Συνεμμορφώθημεν ἑθνητικῶς ἡμῶν. Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς. — **Πανοσιολ. Πρωτοσύγκελλον κ. Ἱερόθεον (Σιάτιστα).** — **Κοινὸν Κίμωνα Γούναριν (Μαγνησίαν) καὶ Γεώργιον Καμπέρογλου (Κυθωνίας).** Ἐπιστολάς σας ἐλάδομεν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς. — **Πανοσιολ. Προηγούμενος κ. κ. Χρυσόστομον καὶ Γρηγόριον, ὁσιογ. γέροντα Φώτιον καὶ ἱερολογ. ἱεροδιάκονον κ. Πολύκαρπον (Ἄγ. Ὁρος).** Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις πληρωμῆς ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς. Συνεμμορφώθημεν ἑθνητικῶς ἡμῶν. — **Κοινὸν Δημήτριον Σόμαλην (Μιτυλήνην), Σταμάτιον Τερζὴ Πασῆ (Πλωμάριον — Μιτυλήνης) καὶ Θεόδωρον Κοιτοσιπίνην (Πάμφυλα — Μιτυλήνης).** Βεβλήφ συνδρομητῶν ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν. Φυλλάδια ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς. — **Ἄιδεσιμ. κ.**

**Ἀνθιμον Ἀβούρη (Γκιόξ - τεπε — Σμύρνης).** Συνεμμορφώθημεν ἑθνητικῶς ἡμῶν. Φυλλάδια ἀποστέλλομεν.

## ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀδριον Κυριακὴν 18ην τρέχοντος οἱ ἱεροκήρυκες τῆς θρησκευτικῆς ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς:

Ὁ ἱερολογ. κ. **Γρ. Ὁρφανίδης** π. μ. ἐν τῷ ἰ. ναφ ἄγ. Τριάδος.

Ὁ ἐλλόγ. κ. **Γ. Πασχάλης** π. μ. καὶ π. μ. ἐν τῷ ἰ. ναφ Μαγνησίας.

Ὁ ἐλλόγ. κ. **Π. Κατσιναβάκης** π. μ. ἐν τῷ ἰ. Ναφ ἄγ. Νικολάου, μ. μ. δὲ ἐν τῇ σχολῇ ἄγ. Δημητρίου.

Ὁ ἐλλόγ. κ. **Ἀνθρ. Κουρνιακῆς** μ. μ. ἐν τῇ σχολῇ ἄγ. Νικολάου.

Πρὸς τοῦτοις σήμερον Σάββατον περὶ ὧραν 11—12 π. μ. θὰ ἐρμηνεύσῃσι τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τῆς αὔριον εἰς ἐπήκοον δλων τῶν μαθητῶν, ὁ μὲν ἱερολογ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς Ἀγαθοεργοῦ Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν, ὁ δὲ ἐλλόγ. κ. Π. Κατσιναβάκης ἐν τῇ σχολῇ ἄγ. Δημητρίου.



## ΧΡΟΝΙΚΑ

**Ἡ ἑορτὴ τοῦ Αὐτοκράτορος πατρῶν τῶν Ρωσσιῶν Νικολάου καὶ ἡ προσφώνησις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σμύρνης Κυρίου Χρυσοστόμου.**

Ἡ τελεσθεῖσα κατὰ τὴν 6ην Δεκεμβρίου ἔ. ἔτ. ὑπὲρ τοῦ Αὐτοκράτορος πατρῶν τῶν Ρωσσιῶν Νικολάου δοξολογία ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ Ναφ Σμύρνης ἦτο ἀνταξία καὶ τῆς μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος, ὑπὲρ οὗ ἐτελεῖτο, καὶ τῆς μεγαλωνύμου πόλεως Σμύρνης, ἐν τῇ Μητροπόλει τῆς ἑποίας ἐγίνετο.

Παρέστησαν κατ' αὐτὴν ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ρωσσίας κ. Κάλ μετὰ τοῦ ὑποπρόξενου κ. Γ. Φωτιάδου, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ῥωσικῆς Ἀτμοπολικῆς Ἐταιρείας κ. Γ. Βεγλερῆ καὶ ὄλιγο τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Προξενίου, ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ἄρμ. Ποττέν μετὰ τοῦ ὑποπροξένου κ. Ψαροῦδα, πάντες ἐν μεγάλῃ στολῇ.

Κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν τιμῶν δώρων ὁ Μητροπολίτης ἐμνημόνευσε κατὰ τὰ εἰωθότα ὄνομάτων τῶν ἑορταζόντων Αὐτοκρατορικῶν καὶ βασιλικῶν οἰκῶν τῆς Ρωσσίας, τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Μαυροβουνίου.

Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῆς τελετῆς ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης προσεφώνησε τοὺς ἐπισήμους καὶ τὸ συρρέσαν πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα, εἰπὼν περίπου τὰ ἑξῆς :

«Σεβασμίαν καὶ εὐφρόσυρον ἑορτὴν καὶ πανηγυριν τελεῖ σήμερον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀντηχοῦσι διὰ τοῦτο σήμερον εἰς ὄλους τοὺς Ὁρθόδοξους Ναοὺς βασιλικοὶ ὄντως ὕμνοι καὶ βαρυσήμαντα ἱερὰ ἄσματα πρὸς ἕνα τῶν ἐξοχωτάτων φρουρῶν καὶ προστατῶν τῆς ὀρθόδοξου πίστεως, τὸν φαινόν καὶ θαυματουργόν φωστῆρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρόεδρον σεπτῶν τῶν Μυρῶν τὸν μέγαν καὶ ταχὺν ἀντιλήπτορα τῶν ἐν κινδύνοις καὶ ἀνάγκαις καὶ διωγμοῖς καὶ πέσσει χειμαζομένων, τὸν μέγιστον Ἱεράρχην Νικόλαον.

Ἐπαυξάνει δὲ τὴν αἰγλήν τῆς εὐφροσύνου καὶ σεβασμίας ταύτης ἑορτῆς καὶ πα-

νηγύρεως τῆς σήμερον καὶ ἡ χαρμόσυνος ἀντήχησις τῶν ἀπανταχοῦ τοῦ ὀρθόδοξου κόσμου τονιζομένων τὴν σήμερον βασιλικῶν καὶ αὐτοκρατορικῶν ὕμνων, ἔσους ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξων ἀπευθύνει ὑπὲρ τοῦ εὐσεβεστάτου Αὐτοκράτορος τῶν Ρωσσιῶν, ὅστις τιμᾶται φέρων τὸ ὄνομα τοῦ ἑορταζομένου τὴν σήμερον ἀγιωτάτου ἡμῶν Πατρὸς, καὶ ὁ ἑποῖος εἰνε ἐν καθήκοντος καὶ ἐν ἀληθείᾳ ὁ ἐξοχωτάτος φρουρὸς καὶ προστατῆς τῆς ὀρθόδοξου πίστεως, ὁ μέγιστος ἀντιλήπτορ τῶν εἰς Χριστὸν ὀρθόδοξως πιστευόντων, καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν ὑπέρμαχος τῶν ἐν κινδύνοις, καὶ ἀνάγκαις καὶ παντοίαις στενοχωρίαις καὶ πείσσει καὶ διωγμοῖς χειμαζομένων χριστιανικῶν λαῶν.

Ὅπόσον εἰνε γλυκεῖα καὶ παρήγορος ἡ συμμετοχὴ καὶ ἡμῶν εἰς χαρὰν καὶ ἀγαλλιασιν, ἣν αἰσθάνονται ἀναριθμητοὶ ψυχαὶ καὶ καρδίαι ἀδελφῶν ἐν τῇ πίστει, ὅσοι οἰκοῦσι τὴν κραταιὰν τοῦ Βορρᾶ Αὐτοκρατορίαν, ἐν τῇ ἑποία ἡ ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία καὶ πίστις μεγαλύνεται καὶ κρατύνεται καὶ ὑφῶνται ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου καὶ ἐξαπλοῦται καὶ κατακυριεῖται ἐκεῖ, ἀπὸ Βορρᾶ καὶ ἀπὸ Νότου, καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν Ἡλίου ἕως δυσμῶν τῆς γῆς !

Ὅπόσον εἰνε ὀφειλετικὴ ἡ ἐπιτέλεσις τοῦ καθήκοντος τοῦτου εἰς ἡμᾶς, ὅσοι οἰκοῦμεν τὴν μεγαλόνυμον χριστιανικὴν ταύτην πόλιν τῆς Σμύρνης, ἥτις δικαίως ἐκλήθη ὁ ὀφθαλμός, καὶ δυναμαὶ νὰ προσθέσω, καὶ ὁ ἐγκέφαλος ὅλης τῆς Ἀσίας τῆς Μικρᾶς, καὶ οἱ ἑποῖοι ἐξ ὀνόματος τρόπον τινὰ ὅλης τῆς κατὰ Ἀνατολὰς ὀμογενείας μας συνήλθομεν καὶ εὐχόμεθα καὶ ἐπιτελοῦμεν τὴν ἑορτὴν ταύτην τοῦ κατ' ἐξοχὴν εἰρηνοποιοῦ ἐξ ὅλων τῶν ἐστεμμένων Κορυφῶν βασιλείας καὶ Αὐτοκράτορος, ἐκείνου, ὅστις ἐγνώρισεν νὰ ἐκτιμῆσθαι ἀξίως τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου,

καὶ ἄποσον πολῦτιμον εἶνε τὸ αἷμα καὶ ἐνόσ ἀπλοῦ καὶ ὑπερκόου, τὸ ὅποιον συγκαί πλειστὸς τῶν παρὰ τοὺς ἰσχυροὺς καὶ ἀπειθῶς, ὡς ἐν τοῖς παρὰ τῶν ἰσχυρῶν Νικόλαος, φύσις εἰρηνοφιῶν καὶ καλοκάγαθος, ὡς καὶ ὁ ἡμετερος ἐνόσος Μονάρχης Σουλτάν Μεχμέτ Ῥεσάτ, δὲν ἐπιζητεῖ θριάμβους καὶ στεφάνους, δημιουργῶν πολέμου, οἵτινες σπεύρουσι τὴν φρίκην καὶ τὴν ἐρήμωσιν πανταχοῦ τῆς γῆς, ὅπου διέρχονται, καὶ θέλων νὰ κερδήσῃ αἱματοβρέκτους νίκας, αἵτινες διόλου δὲν διαφέρουσι τῶν καταστροφῶν. Ὁ ὑπὲρ οὗ αἰ προσευχάται τῆς Ἐκκλησίας καὶ δοξολογία Αὐτοκράτωρ ζητεῖ εἰρηνικὰς νίκας καὶ ἀναμαίντους θριάμβους. Καὶ γνωρίζετε, ὅτι ὅστις γνωρίζει νὰ νικᾷ χωρὶς πολέμου εἶνε τὴν σήμερον ὁ μεγαλύτερος νικητής, ἄξιός τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ λαοῦ του, καὶ τῶν εὐλογιῶν ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

Τοιοῦτος νικητής, οὔτινας οἱ στέφανοι καὶ αἱ νίκαι δὲν στάζουσιν ἀπὸ αἷμα, εἶνε ὁ κατ' ἐξοχίαν εἰρηνοποιὸς βασιλεὺς Νικόλαος, ἐπὶ τῆς βασιλικῆς κορυφῆς τοῦ Ὁποίου ἡ Θεία Πρόνοια ἐπέθηκε, θὰ ἐλεγέ τις, τὴν Παντοδύναμον δεξιάν Τῆς, ἵνα διευθύνῃ τὰς μεγαλοπράγμονας βουλάς καὶ ἀποφάσεις Του διὰ τὴν εἰρήνην καὶ εὐδαμόνιαν καὶ ὅλου μὲν τοῦ λαοῦ, ἰδιαζόντως δὲ τοῦ ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ κόσμου. Καὶ ὄντως οὕτως τὴν σήμερον ἀσφαλίζει τὴν εἰρήνην ἐν μέσῳ τῶν πολέμων καὶ ἀκαταστασιῶν, οἵτινες περὶ ἡμᾶς ἀκούονται, ἔκτεινει τὴν κραταιὰν σκέπην καὶ προστασίαν Του ἐπὶ τῆς ὀρθο-

δόξου Ἐκκλησίας ἐν μέσῳ τῶν τῶσων κινδύνων, ἐντός τῶν ἐποίων εὐρίσκεται παλαιούσα αἴτη, χαρίζει δὲ καὶ ἀσφαλίζει εἰς τοὺς εὐδαίμονας ὑπηκόους Του τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν ἐν μέσῳ τῶν τῶσων δυστυχιῶν καὶ τῆς θλίψεως, ἢφ' ἧς ὁ σύγχρονος κόσμος γογγύζει τὴν σήμερον.

Ἵπὲρ τοιούτου Μεγάλου καὶ Κραταίου καὶ Εὐεργετικοῦ Ὁρθοδόξου Μονάρχου συνήλθομεν σήμερον καὶ ἐπιτελοῦμεν τὴν σεπτὴν καὶ φαειρὰν ταύτην ἐορτήν, καὶ ἀπευθύνομεν τὰς δεήσεις ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν, τὸν Βασιλέα τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριον τῶν κυριευόντων καὶ παρακλοῦμεν, ὅπως αὐτοκρατορικῆ ὑπαρξίς τόσον εὐεργετικῆ, βασιλικῆ ζωῆς τόσον ὑπέροχος, ὀρθόδοξος προσωπικότης τόσον κραταιὰ καὶ ἀγαθοποιὸς ὑπερβῆ τὰ συνήθη ἔθρια τοῦ κοινοῦ βίου τῶν βροτῶν, καὶ κρατύνηται ἐπὶ μῆκιστον ἐπὶ τοῦ Ἐνόξου Θεοῦ Του, ποιῶν δικαιοσύνας ἐπὶ τῆς γῆς, ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας τῶν ἀγιωτάτων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ὑπὲρ ἀσφαλείας καὶ προστασίας τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων δικαίων τῶν ἀδυνάτων καὶ μικρῶν, καὶ ἰδίως ἐκείνων, ὅσοι εὐρίσκονται διὰ τὰς ἀνεξηγήτους εἰς ἡμᾶς βουλάς τοῦ Θεοῦ παλαιότερες πρὸς τοὺς μεγίστους καὶ σοβαρωτάτους κινδύνους ἐξ ὧσων ποτὲ ἐπεκρεμάσθησαν εἰς τὰς τύχας τῶν λαῶν.

Κύριε σφῆς τὸν Βασιλέα, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, ἐν ἣ ἐπικαλοῦμεθα Σε.

## ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Σμύρνης Χρυσόστομος  
† Ὁ Τράλλων Χρυσόστομος  
Π. Παπαδήμον

## ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΘΡ. ΔΕΛΕΦΟΤ. ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Περ. Δουκᾶς Π. Δουκέλλης  
Γ. Ρουσσέν Στ. Κοκκαλάς  
Π. Κασάπογλους Δημ. Τσακῦρης  
Α. Ἀθηνογένης Δ. Δουρουδόγλου  
Μ. Νικολαΐδης Δ. Σεμιζόπουλος

## ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνη . . . . .	Γρ. ἀργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις . . . . .	»	30
» τῶν ἐξωτερικῶν . . . . .	φρ. χρ.	7

Ἐκαστον τεῦχος μεταλ. 2

Ἵπεύθυνος: Π. Γ. ΛΟΥΚΕΛΛΗΣ = Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ο ΕΡΜΗΣ.